

BÚT KÝ CHIẾN TRƯỜNG

KHOẢNG TỐI NHÌN LÊN – NỖI NHỚ VÀ HIỆN THỰC

Đào Đức Bảo

Dẫn Đại đội trở về căn cứ hỏa lực, khi anh em đã cảm giác yên ổn trong hầm hay tại điểm gác hay cả nơi tiền đồn tro thân cùng gió rừng gió núi, tôi lần thẩn ghi nhật ký thay cho thơ gửi về Sài Gòn.

Ngày...tháng 12 năm 1969.

Viết vội để ghi lại nỗi nhớ, viết vội kéo súng đạn và hận thù để nhạt nhòa những tình cảm đang dâng trào kỷ niệm. Con bé đêm nay đang nghĩ gì, từ thuở năm 63 đến nay dễ chừng đã 6 năm hoàn toàn nhưng nhớ, mình có thật là mình chung thủy với tình yêu, có hay không cũng thế, cũng chẳng làm sao thay đổi. Cho dẫu rất buồn vì cuộc đời đâu an phận mà chỉ toàn long đong, long đong tìm địch và đợi địch tập kích bất ngờ. Trong riêng tư, long đong với những gặp gỡ mà không gỡ được mối rối.

Muốn cho em biết một điều cần nói, như thể trời trần của một người không biết lúc nào chẳng còn dịp gặp lại vì cái bất trắc không do mình định đoạt, cái bất trắc được an bài của cuộc chiến vượt trên sức trông chờ.

Anh đã nói dối em một lần vì sợ em khóc cũng như anh đã nói dối với người con gái đó khi nghe nàng hỏi: Phải anh đang yêu Oanh thật nhiều? Anh phá lên cười để che ngượng ngập trong cơn buồn tủi: Em hỏi nghĩa là em đã biết, chỉ duy một điều em chưa biết, em đã làm anh xúc động. Con bé của anh à, có thể giây phút đó anh chân chất xúc động khi tình cảm cô ấy bộc lộ và anh đã không thể cưỡng lòng khi ôm chặt bờ vai trong vòng tay. Sợ em buồn nhưng sợ hơn nếu em khóc khi anh không đủ chữ diễn tả cho em hiểu trong thơ, ghi lại đây như một lần ăn năn với em và với cả người đến cùng anh sau đó.

Ngày... tháng 12 năm 69.

Đêm qua Đại đội 92 của Trung úy Dũng chạm địch. Pháo Dù từ căn cứ yểm trợ bắn liên tục kèm cả đạn chiếu sáng, tờ mờ sáng nghe tin thu được nhiều súng khi địch rút chạy chưa kịp kéo theo 7 xác chết. Thiếu tá Bảo lúc chiều dặn nhỏ mình: Đề ý con cái gác căn cứ và tiền đồn cẩn thận, coi chừng đặc công.

Vừa đi kiểm soát về đề yên tâm đã làm xong thủ tục, cái tâm lý từng lẻ loi đơn độc trong rừng sâu nên nhìn căn cứ hỏa lực cảm giác vượt mức an toàn.

Còn một điều đêm qua chưa kịp kể hết cùng em. Anh đã làm một điều dại dột khi không cầm được tình cảm với người đó nên anh đã đem theo lo âu phiền muộn suốt từ ngày rời thành phố vào rừng. Viết cho em anh không tự tin sẽ làm được điều phân bày nên những dòng ghi vội này cũng khó có ngày nào em có dịp đọc. Viết lên đây chỉ để tự anh nói cùng anh. Những dạn dày của chiến trận gian khổ vẫn chưa đủ cho anh trưởng thành trong suy nghĩ. Anh đâu điều khiển được trận đánh, anh điều khiển được cuộc chống trả nhưng ngược lại cơ hồ anh không điều khiển được ngay anh để vẫn dễ bị sa lầy cuốn hút vào vòng bủa vây nước mắt cộng những ánh nhìn thiết tha triu mến. Cô ấy không có lỗi, cô ấy chỉ tưởng anh em mình đã xa nhau. Khuya lắm rồi, cầu xin em có giấc ngủ ngon và cũng cầu xin cho anh không bị cuốn hút thêm nữa vào cơn sóng gió.

Tôi không viết thêm nữa đêm nay. Bước 2 bậc chui lên khỏi căn hầm hẹp, toàn bộ căn cứ hỏa lực chìm trong đêm tối trời yên tĩnh. Vươn vai hít thở sâu làn không khí trong vắt sắc lạnh của rừng núi, tôi cố gạt đi trong đầu những vương vất của lần gặp Thu, lần gặp gỡ ngẫu nhiên không hề chủ đích, không hề tính toán mà e rằng có thể là rất thương mến hay rất tai họa. Càng gạt bao nhiêu càng nhớ đến để như lòng nhất định sau cơn nhớ phải quên, quên hẳn, tôi không dám ôm đồm.

Cánh cửa gỗ mở tung với khuôn mặt tươi mát cùng tiếng reo:

– Anh Bảo, sao lâu lắm anh không đến thăm mẹ với tụi em, ông anh này mê ai mà quên hẳn. Hư quá, phải bắt đền anh mới được.

Trong tràng dài với thật nhiều nũng nịu hờn trách, tôi chỉ biết cười giả lả:

– Không nhớ thì anh đang ở đâu đây? Thế mời anh vào hay muốn anh về.

– Ú, chả dám giữ, anh giỏi thì về đi, em sẽ mách mẹ mắng anh cho mà xem.

Tôi quơ tay cười hòa:

– Đùa em đấy, sao thi cử thế nào có gì vui không? Lâu lắm không gặp, mẹ đâu rồi.

– Mẹ lên chùa, em đậu rồi, đậu cao nữa là khác, thương em đi.

Tôi chung điệu vui:

– Chẳng phải nhắc anh, thay áo ra phố anh đãi một châu. Chưa thấy hỏi anh mạnh khỏe được một câu mà chỉ toàn trách là trách.

Nàng bĩu môi trêu ghẹo:

– Hỏi anh ý à, thấy mặt anh là biết ngay còn gì phải hỏi, mà anh uống gì không? Thôi đợi em một tí em vào thay áo.

Nàng đi như chạy biển vào phòng trong để tôi ngồi cười một mình. Cô này sang năm lên Đại học mà tính nết vẫn thế, vẫn trẻ con, vẫn làm nũng và hay bắt lỗi.

Sau một châu dài no nê cành ruột, hai đứa ngồi vào chiếc bàn góc sâu của quán cà phê Văn vùng Đa kao.

– Nước cam vắt nhé, tôi hỏi.

Thu hỏi ngược:

– Anh uống gì.
– Cà phê đen.
– Em cũng thế. Thức với anh một trận xem sao.
– Ái chà, khá quá. Lúc này em gái vẫn minh tệ.
Nàng bĩu môi có dáng cười:
– Em thì tệ thế đó, chỉ được chê em. À mà Oanh đâu sao để anh lưu lạc đến thăm em chiều nay?
Tôi giả vờ thờ dài cười buồn. Thu dồn dập:
– Anh với Oanh có chuyện gì rồi?
Ma đưa lối quỷ đưa đường tôi đại dột:
– Thôi em đừng hỏi, anh đang thật buồn và đang muốn quên.
Đôi mắt Thu sáng rực trong ánh đèn mờ, ngạc nhiên chia xẻ và cũng như vừa ý. Rồi không nói hai tay chụp bàn tay tôi nắm chặt, tôi thấy đôi tay nàng run. Thu nhích ghế sát vào tường:
– Anh qua đây ngồi với em.
Tôi như đưa mắt hồn làm theo lệnh trong lúc tự tôi, tôi cũng không hiểu tôi đang làm trò gì, đang muốn gì. Hai đứa đã uống cạn cà phê mà tôi cũng không nhớ hết những điều nàng nói, duy chỉ một điều tôi biết mơ màng trong tâm trí, đó là những lời yêu dấu từ Thu.
Lại thêm một điều đại dột khó tha thứ, bước xuống xe, cầm tay nàng đưa đến trước cửa nhà, tôi nói nhỏ:
– Em ngủ ngon để mai quên hết.
Câu chúc thật lòng ăn năn bị hiểu lầm.
– Em không có gì để quên, em chỉ nhớ từ đêm nay.
Rồi cả thân mình tôi như muốn ngã ngửa trong cơn lốc nàng xô đến ôm choàng, áp mặt vào nhau tôi thấy má tôi có nước mắt nàng vừa đổ ấm. Chính giây phút đó tôi vừa xúc động và vừa biết run sợ: Tôi đã gây nên tai họa. Nhưng không phải chỉ mình tôi biết, khi chiếc xe jeep chồm lên đầu dốc bề trái ra đường lộ, Hạ sĩ Phấn tài xế, đưa đàn em thân thiết của tôi e dè:
– Trung úy gây họa rồi.
Tôi ừ ừ trong cổ, khó khăn châm điều thuốc khi lòng tự nhủ: Họa rồi, phải làm sao đây hử thằng vừa tham vừa ngu?
Cuộc hành quân đã cứu tôi. May quá, hai hôm sau tôi đã ở trong rừng Tây Ninh. Lần đầu tiên trong đời tôi thích rời xa thành phố.
– Trung úy chưa ngủ? Giọng Thiếu úy Phiêu Trung đội trưởng Trung đội 1 cất lên sau lưng.
Quay lại nhìn Phiêu với người lính mang máy:
– Chưa, Phiêu kiểm soát các tuyến có gì lạ không?
– Dạ, bình thường Trung úy.
– Thôi về hầm đi, nhớ liên lạc với tổ tiên đồn.
Phiêu đáp dạ quay đi, tôi nhìn theo nó với tất cả quý mến. Người miền Nam, dáng cao gầy, chân chắt và kỹ luật. Phiêu đã lập gia đình từ ngày mới ra trường Thủ Đức, vợ hiện vẫn còn đang theo học ở Đại học Khoa học Sài Gòn, nàng thường thăm chồng trên chiếc xe PC50 màu xanh dạo Đại đội đóng quân ở vườn Tao đàn.

Là một Trung đội trưởng tôi đặt nhiều tin tưởng, tin ở khả năng tác chiến khôn ngoan gan dạ, mền chuộng ở tư cách hòa nhã kỷ luật. Nhớ thuở tôi mới về Đại đội 93 cùng làm Trung đội trưởng với nhau, Phiêu ngày đó là Chuẩn úy coi Trung đội 4, một Trung đội luôn đi phía sau trong bất cứ cuộc hành quân nào và dĩ nhiên chỉ có 2 trường hợp cho sự đặt đề đó: Hoặc là rất cứng, hoặc là rất yếu so với đồng đội. Phiêu ngày đó nằm ở trường hợp sau. Chỉ 2 năm sau, người chết người bị thương, người thuyên chuyển nơi khác, Phiêu đã vươn vai trong chiến trận để lớn hẳn lên trên mọi phương diện, trở thành một Trung đội trưởng sáng giá. Tôi lẩm bẩm bước về hầm: Phải chỉ có 4 đứa như thằng Phiêu thì mình cũng đỡ khổ.

Ngày... tháng 12 năm 69.

Sáng nay nhận một lúc 4 lá thư cùng đến trong chuyến tiếp tế. 1 của Oanh, 2 của Thu và 1 của Như Ngọc.

Như Ngọc, sao lại có thể viết thư cho mình khi đã dễ thường gần 2 năm chưa gặp lại. Là bạn học cùng thời Tiểu học với cô em gái mình, nói rất giọng Nam mà thực là gốc Bắc. 8 năm sau bỗng một chiều, nàng chạy Velosolex đến nhà hỏi tin cùng lúc ngẫu nhiên mình mới về thăm nhà sau cuộc hành quân dài. 8 năm nhiều chuyện kể nhau nghe rồi đèo nhau solex chạy rong ngoài phố, chạy chán gần hết xăng chui vào quán cà phê để tiếp tục câu chuyện dang dở.

Sáng ra chui đầu vào hậu cứ, Trung sĩ I Hải kế toán trưởng sau khi đưa tay chào liền nói:

– Thiếu úy ký giấy phạt theo lệnh Trung úy Đại đội trưởng.

Tôi bực dọc ký dưới lệnh phạt 4 ngày trọng cấm vì tội không tham dự buổi tiệc khao quân chiều hôm qua của Tiểu đoàn 9 tổ chức. Kỷ niệm đầu tiên gặp lại Ngọc là tờ giấy phạt. Tôi muốn chửi thề, mẹ kiếp, không ăn tiệc cũng bị phạt, Đại đội trưởng dẫn mặt tôi đây.

Đại đội trưởng Phước thích tôi như thích con ngựa hay, dẫn mặt tôi như trị tội chứng, anh muốn phục cho thuận. Ký thì ký, nếu đặt tôi ở trường hợp anh Phước tôi cũng phải làm thế đôi khi có thể còn làm nặng hơn thế nữa vì đã vắng mặt một buổi liên hoan cùng đồng đội sau cuộc hành quân kẻ mất người còn. Riêng tôi bù lại được gì, chỉ là chuỗi dây tình cảm của tuổi thơ nổi lại trong lòng 2 người đang trưởng thành. Thơ Ngọc viết có đoạn: Sau 8 năm gặp lại Bảo, Ngọc mừng đến ngộp thở. Sau lần hẹn tưởng Bảo sẽ đến Ngọc như đã hứa, chẳng dè chờ suốt 2 năm không thấy. Hôm trước vừa tức vừa nhớ, Ngọc vào thẳng hậu cứ tìm thì biết tin Bảo đang ở hành quân. Nếu gặp Bảo ở hậu cứ có khi Ngọc sẽ về ngay chỉ sau một câu chào, nhưng nghe người ta đi hành quân, đi hành quân thì gian khổ lắm, Ngọc không biết Ngọc phải làm sao, đành viết thư thăm anh và hứa hằng đêm sẽ cầu nguyện cho anh cùng đồng đội của anh được yên lành.

Hình ảnh cô gái tóc buông vai, trái soan gương mặt hiện ra cùng giọng nói miền Nam nhí nhảnh theo từng dòng chữ viết, tôi thở dài xếp gọn lá thư trong lúc đầu óc không biết mình phải nghĩ gì.

Thu viết: Anh có biết em đang sống trong hạnh phúc và lo âu, tự nhiên em hay bị cả nhà mắng: Con này làm sao vậy, có ốm đau gì không mà cứ như đứa mất hồn. Mà em mất hồn thật anh ạ, trong bữa ăn em hay buông đũa sớm chả bù em vẫn mang tiếng là con ăn tham nhất nhà. Em mất hồn nên giờ học chữ nghĩa nhảy lung tung còn việc nhà thì làm đâu quên đấy. Em càng cố gắng bao nhiêu thì đầu óc lại càng

lung tung bấy nhiêu, em sợ mẹ và mấy chị biết. Thật ra ai cũng thương cũng quý anh hết nhưng cái mục bạn gái của anh thì ai cũng nghi ngờ. Cũng tại thế mà em phải giấu kín, phải lo và làm cách nào để em khỏi là đứa mất hồn. Em nghĩ gì, nhớ gì, lo gì đến anh bao nhiêu thì qua những dòng chữ hằng đêm em kê giấy trên gối nhờ chút ánh sáng vàng vọt hắt từ đèn đường qua cửa sổ, em gửi cả cho anh để anh hiểu mà thương.

Cầm lá thư Oanh trên tay chưa vội mở giống như ngày còn bé hay thích để dành món gì ngon nhất. Chưa đọc tôi cũng biết con bé viết thư không văn vẻ, con bé viết như nói chuyện nhưng mộc mạc đầy ấp nỗi nhớ nhung. Tôi úp lá thư lên ngực rồi lên mặt như để mong tìm một chút hơi hương chìm trên giấy.

Thôi phải tạm quên tất cả để ngày mai lộ sớm, lòng nhủ lòng gắng chộp mắt kẻo ngày mai chỉ có nước bò nhưng giữa lý trí và tâm hồn thì dường như không đồng thuận. Nhận lệnh của Sơn thủy và Bắc bình hồi chiều, 8 giờ sáng mai Đại đội trực thăng vận vào mục tiêu, khoảng cách quá tầm của pháo 105 ly tại căn cứ nên sẽ vào hệ thống của Tiểu đoàn 7 Dù để được trực tiếp yểm trợ.

Khi Đại đội com sáng xong cùng 2 toán tiền đồn cũng rút về đúng giờ thì trời vừa ửng sáng trông rõ những thoảng sương mù của núi rừng chập chùng bay bay. Đại đội 93 chia làm 2 đợt nhảy xuống LZ an toàn dưới sự yểm trợ của 2 trực thăng võ trang liên hồi nã rocket và đại liên vào những vị trí nghi ngờ. Sau khi ra lệnh cho các Trung đội chạy thực mạng bám chặt lấy bìa rừng phía trước và tung con cái lục sâu, tôi nghe tiếng Đại úy Khuyến sĩ quan ban 3 gọi:

– Thiện giáo đây Kinh Kỳ, báo cáo hoàn tất chưa?

Tôi đáp vội trong lúc chân bước vội hơn:

– Báo cáo Kinh Kỳ hoàn tất tốt.

– Vậy anh qua ngay số nhà thẳng 7 làm việc trực tiếp với họ, tạm ngừng nghe.

Tôi đáp nhận, thử máy với Tiểu đoàn 7 xong di chuyển tiếp. Đã tan hết không còn một giọt sương, giờ đi giờ mặt trời bắt đầu bốc lửa vào giữa trưa. Đại đội làm lui đi 2 hàng dọc, cứ cắt rừng rồi yểm trợ nhau vượt trảng trống rồi lại cắt rừng. 4 giờ chiều 2 đứa con đầu đầu báo cáo giống nhau:

– Trình đích thân, có nhiều dấu vết địch vừa di chuyển ngang đây.

Tôi cho lệnh tạm dừng rồi đích thân lên chỗ Trung đội 1 và 2. Nơi Trung đội 1 của Phiêu và Trung đội 2 của Quý dấu vết địch di chuyển quá rõ bằng từng nhiều đường cỏ rạp sát đan khít. Tôi báo máy về Tiểu đoàn đã phát hiện dấu vết địch cấp Tiểu đoàn trở lên, sau đó quay qua Thiếu úy Chương tiền sát viên Đại đội đứng bên cho tọa độ:

– Xin một tràng của thẳng 7 đánh vào đây cho tôi.

Chương nhận lệnh bốc máy rồi từng quả pháo 105 ly từ căn cứ hỏa lực của Tiểu đoàn 7 xé gió nổ rầm trên trục tuyến. Dứt pháo Đại đội 93 di chuyển tiếp. 5 giờ chiều đang bước thấp bước cao trên đường tiến, có tiếng trực thăng hướng sau lưng bay tới kèm giọng nói phát ra từ máy liên lạc:

– Thiện Giáo đây Ngọc Nga.

Tôi vội trả lời Tiểu đoàn trưởng Tiểu đoàn 7:

– Tôi nghe Ngọc Nga.

– Anh cho điem đứng và chiếu kính.

Miệng đọc tọa độ tay cầm kính chiếu thẳng lên trục thẳng. Giọng Thiếu tá Lê minh Ngọc K.16 reo:

– Rồi, thấy anh rồi. Bây giờ anh giờ map ra tôi chỉ địa thế thực tế cho anh. Bên hướng tây có nhiều dấu chân voi khoảng cách 300, phía bắc hướng tiến là rừng rậm nhưng cũng nơi đó cách anh 300 có vài hố B52 chứa nước. Anh có thể tới đó tìm chỗ quây tròn qua đêm và cũng từ đó khoảng cách 100 là tiếp giáp với một trảng trống.

Tôi vừa nghe vừa dò tay trên bản đồ chính xác, miệng đáp:

– Tôi nhận rõ Ngọc Nga.

Bỗng trong máy xen vào tiếng nói của Trung tá Trí Tiểu đoàn trưởng Tiểu đoàn 9:

– Ngọc Nga đây Sơn Thủy. Tôi gọi anh thẳng con, nhờ anh cover nó giùm.

– Sơn Thủy yên tâm, tôi sẽ lo cho nó như mọi đứa khác, hiện tôi đang ở trên đầu nó.

Tiếng Trung tá Trí tiếp:

– Thiện Giáo đây Sơn Thủy. Anh đã nghe tôi nhờ Ngọc Nga lo cho anh không? Có bất trắc gì cứ gọi thẳng Ngọc Nga, tôi ở xa anh, chỉ theo dõi chứ không yểm trợ được.

Tôi đáp nhận trong lúc tiếng Thiếu tá Ngọc Tiểu đoàn trưởng Tiểu đoàn 7 nói nói:

– Thiện Giáo, anh cứ lo thủ tục phần anh, bây giờ tôi phải tới với mấy đứa con tôi.

Tôi đáp nhận nhìn Hạ sĩ Toàn hiệu thính viên:

– Gọi các Trung đội tiếp tục./.

Đào Đức Bảo

Nguồn: <https://groups.google.com/d/msgid/vbqgvn/CAAqdPnW97JL2W2rS%2BwTcUZ63kurPf%3DeBLAQkn%2BxUfjq1CxVMng%40mail.gmail.com>.

www.vietnamvanhien.org

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VIỆT NAM VĂN HIẾN ON LINE VỚI HƠN 10200 TÁC PHẨM